

da hitreje koristi trti v veselejšo rast, ker trta nima zobov, da bi zamogla gnoj zobati ali ga jesti.

Nezapopadljivo je tedaj, zakaj vinorejci ne dajo trt s tako zdravim in lepim rožjem grobati o tako ugodni jeseni, kakor smo jo imeli! — Pri tem bi si tudi viničarji in sploh delavni ljudje kateri krajcar zaslužili, kar jim gotovo ne bi škodilo. —

Ta neumni izgovor: Drugi tudi ne grobajo: tedaj že ne velja — se meni dozdeva prosta sebična lakomnost, s katero se pravi. Boljše je drži ga, ko lovi ga! — Verjemi mi, ako boš hotel vedno držati, časoma še kaj loviti ne boš imel. Kar se „drugih“ tiče, ni res, da ne bi saj nekteri pametnejši vinorejci grobali. — In če boš vedno na druge gledal, ne pa zdravega lastnega uma in poskušanih naukov se držal, ki se ti zastonj dajajo, ha! Bog me boš s praznim želočcem in mošnjo ter s kislim obrazom na cedilu ostal — saj veš star pregovor: Bolj boš groba, več boš doba.

Ako drugi o ugodnem jesenskem času ne grobajo, bi menda radi spomladi grobali, pa še trte o pravem času obrezati ne bodo mogli, da se ne bi jokala ali sok iz nje tekel, kar jo jako oslabuje; tudi je takrat že večidel vinograška kop pred dvermi: v otepi kopati, pa se pravi, na pol obrati. Dela ne gre nikoli odlagati, kar se dans lahko dogotovi, ne odlagaj na jutraj: ne bo te grevalo. Po takem ne boš drugih polne mošnje zavidal, ki si umijo iz matere zemlje, od koje vsi živimo in se redimo, večjih pridelkov pridobiti. Nevošljivost je črnih visokih in nizkih duš skoraj prorojena, vtelesena strast in porod vseh krivic. — Varuj se tega ko steklega psa, ki se lahko opomoreš, ako si pravičen, delaven in umen, ne pa lenuh ali raztresenec. Zadosti, če ti Bog kako nesrečo pošlje, ne narejaj si še sam več z neumnostjo in vtrajljivostjo, naj že nosiš svitlo sukno ali se ogrnuješ s kožnom. Ti dopolnui dolžnosti svojega stanu na vse plati, da bo tebi v korist, bližnjemu v izgled in Bogu v čast: gotovo boš v boljši koži kakor si. Škoda, da nisem grof ali kaj — da bi zamogel vspešnejše ljudem oči odpirati in jih v srečnejši stan napeljevati; tako sem pa le — Kuhar.

Iglič pri županu.

Semenko (*sedi in zabija žreblje (cvolica) v podplato.*)

Iglič (*stopi v sobo*). Dober dan g. župan!

Semenko. Zdravo! Iglič! vsedite se.

Iglič. Ste pač zmirom marljivi, prav marljivi!

Semenko. Kaj hočem? Nekaj mora človek delati.

Iglič. In če drugega dela nima, si zabija žreblje v podplate, da se prej raztrgajo.

Semenko (*ga pogleda prav debelo*). Vendar ne boste hoteli trditi —

Iglič. Da bi potplatje dalje trajali, če se s žreblji zabijejo? O tem ni sem niti senjal.

Semenko. Vi tedaj res mislite —

Iglič. Da podplati luknjasti postanejo, če se žreblji v nje zabijejo? To je gotovo.

Semenko. Človek bi lahko iz kože skočil.

Iglič. Zakaj?

Semenko. Zarad takega mnenja. Moj oče, moj dedek, moj predek. —

Iglič. So bili sami Semenki in Vi ste tudi Semenko, to vse dobro vem. Vaši preddedi so bili zabiti, tedaj tudi vi morate ostati.

Semenko. Stari so bili pametnejši, kakor zdajni ljudje. —

Iglič. No, to se ve da, zato so tudi do leta 48 gruntni gosposki tlako in desetino davali in si več sto let dali kožo čez glavo vlačiti.

Semenko. To celo ne spada k razumnosti.

Iglič. Vendar, vendar, g. župan! Nekaj Vam vendar moram razjasniti. Kar Vi pravite razumnost, to se pravi omika. Ne pravimo, na primer. „To ljudstvo je razumno, pametno“ temoč „To ljudstvo je omikano“. Če bi tedaj bili naši preddedi v tem pomenu pametni, razumni ali bolj rečeno omikani, ne bi bili trpeli tako dolgo sužnosti in kesnej podloštva.

Semenko. Ali so morebiti zato konec vzeli.

Iglič. To pa je res, ne zamerite, bedasti govor. Konec niso vzeli, to je res, ker so se plodili naprej, plodijo pa se tudi živali.

Semenko. Bili so tedaj ravno tako ubogi in bogati kakor zdaj.

Iglič. To je tudi res, ali svobodni niso bili temoč odvisni od gosposke, in če se je oskrbniku račilo, je vsakega lahko spravil na beraško palico, ali ga je do smrti dražil.

Semenko. Proti takemu nastopanju, so se lahko pri- tožili pri okrožnem uradu.

Iglič. Ko so že enkrat okrožni uradi bili vpeljani, se jim je že nekoliko bolje godilo, ker po okrožnih uradih se je zabil kol v meso patrimonialnih sodnij.

Semenko. V kratkem rečeno, jaz ne nahajam zlo velike razlike med nekdanj in zdaj, omika se je res bolj razširila, ali zato še si jaz zmirom zabijam žreblje v podplate.

Iglič. Zastran mene tudi lahko v glavo zabijate.

Semenko. To pa vendar morate pripustiti, da dokler se hodi po žrebljih podplati celi ostanejo.

Iglič. Jaz sem samo prepričan, da če se z takim škornjem v blato ali vodo stopi volhkota poleg žrebljev v podplat stopi in da se potplati tim hitrej raztrgajo.

Semenko. Jaz sem si še dozdam vsako leto iz početka pusta svoje škornje s žreblje zabil.

Iglič. A tako! Prosim Vas ne zamerite mi, na pust celo nisem mislil. Zdaj pa nekaj drugega, zakaj sem prav za prav k Vam došel.

Semenko. No, zakaj neki?

Iglič. Jaz dojdem ravno od g. Ljubomira. —

Semenko. No kako se jim kaj godi, ali bodo že skoraj celo ozdraveli?

Iglič. Preeej slabi še so, drugače gre vse dobro in želijo, da bi se taki po novem letu spet pri njih sošli. Naročili mi so, naj grem k Vam in Vam naj to povem, da oznanite vsem, da prihodni teden k njim dojdejo. Rekli so, da nam hočejo v kratkem razlagati brambovsko postavo, da bo vsak v kratkem znal, kaj postava pravi.

Semenko. No hvala Bogu, da jim spet že tako dobro gre, jaz se že neizmerno zlo veselim na shod pri njih. Zdaj pa z Bogom, Iglič! moram taki iti in vsem sosedom naznati, da se drugi teden spet snidemo pri Ljubomiru.

Dopisi.

Iz Ljutomera.*) Naša čitalnica je imenovala za svoje častne ude soglasno gg. dr. Vošnjaka, Ivana Zuza, B. Rajča in dr. Lavriča zarad njih obče narodnosti, posebno pa zarad njih energičnega delovanja pri vzbujanju in vodenju slovenskih taborov. G. Herman je že od 21. marca častni ud ljutomerske čitalnice, ravno tako prevzvišeni škof J. Stossmeyer, kateri je daroval čitalnici sto gold. — Naši rodoljubi si zdaj naj bolj prizadevajo narod na to pogovoriti, da bi se 29. občin enega okraja v tri velike zedinilo namreč pri sv. Križu, pri Malinedelji in v Ljutomeru, če se to zgodi, kar je res želeti, se bodo napravile občinske uradnije, v katerih se bode izključivno samo v slovenskem jeziku uradovalo.

Od sv. Tomaža, 20. decembra 1868. Obhajali smo danas našega farnega patrona sv. Tomaža prav lepo in slovesno, in popevali pri sv. meši znano lepo mešo. g. Miklošiča. — Vinca imamo dosti, hvala Bogu! pa tudi letos prav sladkega. Prodaja se z večino po 70 gold. šartinjak s posodo vred. Pa tudi sami ga pijemo. Najdeš izmed petnajst hiš v okolici, — še ne en četr ure ena od druge, devet oštirskih! Zakaj bi se bi tako izvrstna kapljica na prihodna leta prihranila? — Vsak si pomaga, kakor si zamore in hoče. — Ali k čemu si je dnes neki ovih oštirjev kakor na kvaterno nedeljo v adventu godce v hišo vzel? Znabiti je hotel znati, kako letošnje vino po klarinetu cvili? Še le pred kratkim je v tisti hiši neki močen in zdrav mesarski hlapec eno nedeljo prav veselo plesal, drugo nedeljo pa na parah ležal!

Politični ogled.

Zbornica poslancev je 18. t. m. imela zadnjo sejo t. l., ker po tem je seje odložila do 15. januarja prib. leta. Pred, ko se je zbornica odložila, še je volila komisijo za pretresenje načrtov, ki zadavajo prenarredo davkovskih razmer in postav. V zadnji seji je došla na vrsto tudi obravnava Greuterjeve zadeve, ali bi se namreč g. Greuter ko obtoženec izročil sodniji ali ne? Odsek, ki je to stvar prevdarjal, je nasvetoval, naj se izroči (tudi je on sam to

*) Po naključju zakasnjeno.